

AJUDANT A VIURE

150 anys de servei amorós

La mare Esperança González Puig va néixer a Lleida el dia 19 de maig de 1823, a la Paeria on el seu pare, Buenaventura González Viñuales, era conserge, i va morir també a la nostra ciutat el dia 5 d'agost de 1885, víctima de l'epidèmia del còlera que s'hi patia.

Des de molt joveneta va sentir especial inclinació per la vida contemplativa, dedicant molt temps a l'oració en soledat i silenci; però també amb un viu desig de treballar en el món en favor del Regnat de Crist. Aquesta aparent contradicció l'omplia d'inquietud i incertesa sobre el camí a seguir. Volia lliurar-se totalment al Senyor i no veia clar com fer-ho. Desitjava el recolliment i va començar a viure una certa vida consagrada a la pròpia llar familiar. Fins que, a Lleida, el 19 de juny de 1862, ara fa 150 anys, funda la Congregació de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria amb la missió d'acollir i ajudar noies, joves i dones en situació d'abandonament i marginació, i l'educació cristiana de petits i joves.

Des de molt joveneta va sentir especial inclinació per la vida contemplativa, dedicant molt temps a l'oració en soledat i silenci; però també amb un viu desig de treballar en el món en favor del Regnat de Crist. Aquesta aparent contradicció l'omplia d'inquietud i incertesa sobre el camí a seguir. Volia lliurar-se totalment al Senyor i no veia clar com fer-ho. Desitjava el recolliment i va començar a viure una certa vida consagrada a la pròpia llar familiar. Fins que, a Lleida, el 19 de juny de 1862, ara fa 150 anys, funda la Congregació de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria amb la missió d'acollir i ajudar noies, joves i dones en situació d'abandonament i marginació, i l'educació cristiana de petits i joves.

ginació, i l'educació cristiana de petits i joves.

Va poder dur endavant l'obra que Déu l'hi havia inspirat fent front a moltes contrarietats i gràcies també al suport de persones que intuïen, des de bon començament, els fruits abundants que hi donaria. El seu germà Mn. Francisco (Lleida 1819-1883) va facilitar molt les coses donant-li suport i col·laborant amb tota mena d'ajuts, cedint finques heretades i la mateixa casa paterna, amb l'hort annex, que va passar a ser el bressol de la nova Fundació.

Tot i que no va poder veure l'aprovació pontifícia de la seva Congregació, M. Esperança sí que va ser testimoni del seu arrelament a Figueres, Jaca i Menorca. I, des del Cel, acompanya avui les seves filles que, amb el nou ardor que demana la Nova Evangelització, continuen la seva obra que ha anat escampant-se per Espanya, Argentina, Paraguai, Filipines i Costa Rica.

El dia 28 d'abril de 2006, el Papa Benet XVI signa el Decret pel qual M. Esperança és declarada Venerable, esdeveniment que la Congregació va celebrar a la nostra Catedral de Lleida el dia 17 de juny de 2006.

Ara, novament un 17 de juny, ens apleguem a celebrar aquests 150 anys de servei amorós i d'experiència de la bondat de Déu que la M. Esperança i les seves filles han fet present i de la que continuem gaudint a Lleida en la Casa Mare de la Congregació (Av. Catalunya, 14) i la Llar Mare Esperança, centre d'acollida per a infants i joves i presència testimonial a casa nostra de l'Església samaritana que segueix curant amb cor esperançat i compassiu.

Tant de bo, la nostra Església de Lleida continuï donant fruits evangèlics de la mida de M. Esperança que siguin, com ella, testimonis en grau heroic d'esperit d'oració, d'humilitat i caritat, reproduint la disponibilitat de Maria de Natzaret davant la crida de Déu. És precisament baix la tutela del Cor de Maria que la M. Esperança va posar la seva Congregació.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

Es dies 15 i 16 de maig ha tingut lloc, al Santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, la reunió 202 de la Conferència Episcopal Tarraconense, presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells. La reunió de treball dels bisbes ha tractat entre altres temes:

- les propostes pel 50è aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II.
- les conseqüències de l'aplicació del Decret Llei sobre l'assistència

pública sanitària a les persones més vulnerables, explicat per la Sra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya.

- els 25 anys en antena del programa *Signes dels Temps* a Televisió de Catalunya.
- de les VII Jornades Mundials de les Famílies a Milà, que es van celebrar del dimecres 30 de maig fins al diumenge 3 de juny.

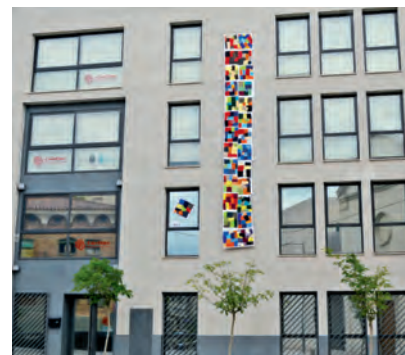
Patchwork d'il·lusions

La façana de la seu de Càritas Diocesana ha lluit durant aquest mes de maig una decoració de colors, feta amb trossos de roba que formen un conjunt harmoniós. Es tracta d'un patchwork.

Aquest s'ha fet amb el treball, conjuntament, de les persones de Troballes que han aportat el material, les voluntàries de Càritas i altres persones que han cosit les peces.

Aquesta decoració, feta en ocasió de la Festa Major de la nostra ciutat, mostra que, unint les capacitats de tothom, es pot arribar a construir coses boniques, fins i tot, en temps difícils com els actuals.

Aquest patchwork, segons paraules de María José Rosell, treballadora social de Càritas, «és una petita mostra que

sempre hi ha coses que ens poden engrisar, motivar..., que hem de continuar entusiasmant-nos amb allò que fem cada dia i que, si podem il·lusionar al del nostre costat, tots podem construir coses i canviar el nostre entorn.»

Dia del Malalt a l'hospital Arnau de Vilanova

Diuenge 13 de maig, s'ha celebrat a l'hospital Arnau de Vilanova el Dia del Malalt 2012. A primera hora del matí, els agents de pastoral, acompanyats per Mn. Àngel Escalles, han passat per totes les habitacions de l'hospital a visitar els malalts ingressats, entregant-los un obsequi com a record de la diada. A les 11 h a la capella de l'hospital, malalts, familiars i agents de pastorals, amb la seva delegada de Pastoral de la Salut, Dra. Montse Esquerda, han assistit a la Missa rociera amb cants per part del grup «Alma y Compás» i oficiada per Mn. Àngel Escalles.

Durant la celebració els malalts presents han rebut el Sagrament de la Santa Unció.

Des del Servei Religios de l'hospital hem volgut expressar, així, als nostres malalts allò que intentem fer tots els dies de l'any: estar al seu costat i ajudar-los a superar les situacions difícils, oferint-los un acompanyament espiritual.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios:

«Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno dar gracias al Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzará como cedro del Líban; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos: «Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe.

Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas: «El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

Jesús predicando la Bona Nova. Pintura d'Slatko Sulentik, Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La presència secreta del Regne

Les paràboles reflecteixen probablement les tradicions més autèntiques i genuïnes de Jesús. Són d'una riquesa extraordinària. Deixen entreveure una captació a fons de la realitat de la vida de cada dia, de les escenes més casolanes i dels detalls més senzills i insignificants. Són una mostra fefaent de la fina sensibilitat teològica de Jesús, que penetrava fins al moll de l'os les escenes més minúscules de la vida senzilla del poble, dels pagesos, dels pescadors i dels ramaders de la seva època. Són una mirada de penetració veritablement mística. Amb ulls creients, tots els detalls tenen sentit, tots els matisos reflecteixen el veritable fons de la realitat.

La paràbola d'avui, que només tenim en Marc, és un model de lectura contemplativa de les etapes de la creixença de la llavor. «Primer, els brins», només una brotada tímida i modesta, que tan sols s'insinua. «Després espigues»: la tija ja s'ha alçat i enfortit i s'esbadella en espigues tendres. «Finalment el blat granat dins les espigues»: la força, la plenitud, la vida. Tot això, sense que el sembrador hi hagi contribuït més que en la sembra. Per això el text diu que la creixença es fa pel seu compte, sense aportació del pagès (el grec diu *automatè*). El misteri de la vida i de la plenitud és un misteri que arriba sense que hom hi faci cap aportació rellevant.

Tot això il·lustra a bastament el misteri del Regne, el gran tema de la predicació de Jesús. El Regne és un misteri amagat, que està sempre a prop.

La força secreta d'un Déu que està sempre apropant-se, que creix sense parar i que arriba inexorablement a la plena realització.

És al temps de la sega, quan el misteri del Regne es farà palès. En aquest sentit no deixa de ser significatiu que el sembrador i el segador, en la paràbola d'avui, són el mateix.

Què ens diu aquest detall aparentment irrelevant sobre el Regne i la seva presència en les nostres vides?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres** (□ Barcelona i Lleida): 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 □ **diu-menge** vinent, el Naixement de sant Joan Baptista (lit. hores: 4a setm.): Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

25. La imatge de la llavor en el missatge de Jesús

Crida l'atenció la importància que pren la imatge de la llavor en tot el missatge de Jesús. El temps de Jesús, el temps dels deixebles, és temps de sembrar i de llavor. El regne de Déu és present com a llavor.

La llavor és exteriorment cosa petita. Fàcilment passa per alt. El gra de mostassa —imatge del regne de Déu— és la més petita de totes les llavors i ja porta a dins tot un arbre. En la llavor, ja és present l'esdevenidor. En la llavor, ja s'amaga el que ha de venir. És presència de la promesa.

El diumenge de Rams, el Senyor va descobrir el sentit ple de les distintes paràboles de llavor: «Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol; però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,14). El seu *fracàs* a la creu és justament el camí que va dels pocs als molts,

a tots. «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tot-hom cap a mi» (Jn 12,32).

A la creu es desxifren les paràboles. En els discursos de comiat, diu Jesús: «Us he parlat tot això en paràboles (en imatges); però ara ve l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat» (Jn 16,25).

Les paràboles parlen ocultament del misteri de la creu; no sols parlen, ja són part seva. Justament, en deixar entreveure el misteri de Déu en Jesús provoquen contradicció. I allà on esdevenen ben clares, per exemple en la paràbola dels vinyaters homicides (Mc 12,1-12), és on ja són estacions de la creu. En les paràboles Jesús no és només el sembrador que escampa la llavor de la paraula de Déu, sinó també la llavor mateixa que cau a terra per morir i donar molt de fruit.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La gràcia del ritual

El trobament amb mi mateix i amb Déu en el marc del temple, en el ritual, en la celebració, ha estat un exercici difícil, llarg, ple de sinuositats; però la litúrgia és un lloc idoni per fer l'experiència, rebre la Paraula, degustar-la i mirar de comprendre-la. Costa entendre el seu caràcter repetitiu i cíclic, però a mesura que m'he anat fent gran, he comprès el valor de la repetició.

M'he adonat que, en les qüestions d'ordre espiritual, la lentitud, la meditació, la repetició, la divagació i la pregària hi tenen un paper cabdal. La immediata no serveix per abordar les profunditats de l'ànima. L'enfocament immediat val per als objectes ordinaris de coneixement, però no per a les qüestions profundes, les que afecten, de veres, el nostre itinerari existencial.

El ritual solament és comprensible a un cert nivell de repetició. Sols gradualment les realitats profundes desvelen la seva significació. Defensar la repetició és políticament incorrecte, fins i tot contracultural, i es tolera poc, però només la repetició permet comprendre a fons les coses, i comprendre's, a fons, un mateix.

En la societat de la pressa i de l'acceleració la lentitud és un contravalor, però també ho és la repetició. Si un contempla veloçment un paisatge, no pot contemplar-lo bé, perquè la contemplació, com l'aprofundiment, exigeix, necessàriament, lentitud, temps donat a fons perdut.

Cal temps per entendre el sentit d'una paràbola, el significat d'una resposta de Jesús. La repetició cíclica dels textos, lluny de ser una monotonia, és una ocasió per assajar la comprensió i assumptió plena de la Paraula.

No és políticament correcte, però cal reconèixer el valor que té el ritual en el desenvolupament espiritual. No l'he descobert fins fa poc. Lentament, a mesura que he anat participant del ritual, n'he descobert el sentit, n'he entès el ritme, n'he degustat la cadència. Estic a favor dels rituals dels profans i dels sagrats. Primer les persones, després els rituals. El ritu és estereotipat, tothom el celebra igualment, però per a les persones que el celebren cada ritual és únic.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

17. ✚ Diumenge XI de durant l'any.

Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. **Dilluns.** Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. **Dimarts.** Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. **Dimecres.** Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., ger-

mana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. **Dijous.** Sant Lluís Gonzaga (Mànua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. **Divendres.** St. Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i St. Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; St. Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. **Dissabte.** Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

ENTREVISTA

▶ **JOSEP M. ROVIRA BELLOSO**

50 anys del Vaticà II

Tot coincidint amb el cinquantenari de la inauguració del Concili Vaticà II, convocat pel Papa Joan XXIII perquè l'Església catòlica fes la seva posada al dia —*aggiornamento*— i s'obris al món modern, la Fundació Joan Maragall va organitzar un cicle de conferències per reflexionar sobre el que va representar aquella magna assemblea i el que representa encara. La lliçó inaugural del cicle la va impartir el teòleg Dr. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Rovira afirma que «el Vaticà II va suposar un retorn del Poble de Déu a l'Evangeli de Crist i al conjunt de la paraula de Déu expressada en la Bíblia». «En les comunitats i parròquies es cuida molt que, en la primera part de la Missa, es proclamïn bé les lectures perquè arribin a les oïdes dels participants, el cor i la vida dels quals han de ser tocats per l'Evangeli, ben aprofundit en l'homília», assegura.

Què va canviar a Catalunya a partir del Concili i per què la va fer entrar en la modernitat?

Assenyalaré dos punts: la reforma litúrgica, en què destacava la lloança a Déu, i les lectures bíbliques en llengua vernacle. Catalunya, Mallorca i Menorca en van ser capdavanteres. L'altra, que enllaça amb la modernitat, és la llibertat religiosa: l'*estat confessional* esdevenia poc apte per a la convivència pacífica de les diverses cultures i religions.

Què va quedar pendent i, de fet, encara està per resoldre?

Molts problemes del Vaticà II encara ho són avui: l'ensamblatge i l'equilibri dels laics i les laiques amb els bisbes i els capellans, l'ecumenisme, una major rellevància de les Esglésies locals i major col·legialitat entre elles... I hi ha problemes nous: veig el cansament d'Occident i la crisi global. La pregària de súplica ha de ser decisiva en la renovació de l'Església.

Caldria un Vaticà III?

Un nou concili actualitzaria el moment dolç de diàleg eclesial fluid entre bisbes i experts propiciat per Joan XXIII. Però de concilis se'n fan una mitjana d'un cada segle —tocaria cap el 2060—, i potser s'obtidria un resultat semblant si el Papa, ben decidit, s'envoltés durant un *temps sinodal* d'alguns caps de les esglésies locals més rellevants.

Òscar Bardají i Martín

EN PAREJA

La incòmoda comunicació

No pretendo ser original al dir que la causa més important de fracaso en la relació de pareja es la falta de comunicació. Lo han dicho muchos autores antes que yo; pero, aquí, al menos contribuyo en ratificar esta opinión, porque estoy plenamente convencido de la misma. La constato diariamente en la consulta.

Comunicarse entre los cónyuges, hablando cara a cara, sin tapujos, es fundamental para que cada uno de ellos tome el pulso del estado de su relación... y a la larga evitarse malentendidos. Por ejemplo, las diferencias entre las percepciones del marido y de la esposa respecto a la marcha de su matrimonio pueden aumentar con el tiempo, en especial si raramente se comunican sus sentimientos. Así, cada uno de ellos puede considerar que es el único que se sacrifica y hace concesiones, sintiéndose insatisfecho al considerar que su pareja no se da cuenta de todo lo que está haciendo para que el matrimonio funcione.

Es, pues, característico de un matrimonio desavenido e incomunicado que cada cónyuge crea que ha hecho el mayor esfuerzo de adaptación, o que ambos consideren que han dado más de lo que han recibido para satisfacer las necesidades de su pareja. Me sorprende comprobar, en las entrevistas médicas por separado con cada uno de los cónyuges, lo diferentes que pueden ser sus puntos de vista: lo que es tolerable o incluso satisfactorio para uno, puede ser cada vez más insoportable para el otro; o bien, uno de los cónyuges cree que el otro debería conocer lo que él desea «sin que se lo pida» (esta expectativa de que el cónyuge deba ser adivino suelo verla con frecuencia en matrimonios desavenidos).

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta; *En parella*, Ed. Pòrtic)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Els camins de la malaltia són moltes vegades camins d'aprenentatge, més que no els camins de la salut. I, entre les coses que aprenem, és que l'important no és sols el que ens passa a la vida, sinó com afrontem allò que ens passa a la vida.

En aquest camí, i per assumir actituds sanants d'afrontament, dèiem la importància que tenen els acompanyants, les persones que tenim al costat mentre anem fent el camí, que poden ser persones que ens ajudin com a fonts de curació, o al contrari, font de més patiment.

A vegades la gent comenta que no va a visitar malalts perquè «no sap què dir o què fer», tenen por de no saber dir el que cal; però l'actitud és ben al contrari, cal anar-hi i acompanyar, parlant poc, fent sobretot presència. Amb actituds, com les de Jesús, amb proximitat, sense passar de llarg del més necessitat, amb molt de respecte, tendresa, senzillesa, confiança amb l'altre, sense jutjar, alliberant de la culpa...

Perquè per al malalt o la persona que pateix, poder explicar, poder parlar, poder ser acollit és ja un factor clau per alleugerir el patiment; per això, fa falta un interlocutor, algú a qui poder explicar i descarregar.

Al costat del dolor, cal gent que estimi, que escolti, que conforti, que aculli a l'altre tal com és, amb les seves pors, els seus dubtes, les seves angoixes, els seus silencis... La presència i l'escolta tenen ja un valor sanant.

Montse Esquerda

Trobada d'adolescents i joves dels centres d'esplai cristians de Catalunya - Matxembrada 2012

Més de 700 adolescents i de joves del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC), acompanyats dels seus monitors i monitores, han participat a Tiana, el cap de setmana del 5 i 6 de maig, a la Matxembrada 2012. Sota el lema «Construint el futur». El

diumenge, l'Eucaristia i diferents activitats, han precedit un dinar de germanor que s'ha clos amb l'Hora dels adéus i un sentit comiat.

Les Germanes de santa Teresa Jornet d'Aitona celebren les Noces d'Or de sor Maria Jesús Landa

La residència d'ancians de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona va celebrar el 5 de juny els cinquanta anys de vida religiosa de sor Maria Jesús Landa Repollés (Maria Jesús de S. Estanislao de Kostka, en religió).

L'acte central fou la celebració de l'Eucaristia en la capella de la residència, presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada per sis preveres: Mn. Antoni Guàrdia, antic rector d'Aitona, M. Gerard Soler, Mn. Joaquim Lax i Mn. Vicenç Ros, a més a més del rector de Caspe i un jove capellà fill d'aquesta població de la província de Saragossa, de la que n'és també filla la religiosa.

A la celebració s'hi van sumar també germanetes vingudes de diverses cases de Catalunya, Aragó i altres indrets, així com les carmelites missioneres teresianes del P. Palau, la majoria dels ancians de la residència i també un bon grup de veïns d'Aitona. No hi va faltar tampoc una nombrosa representació de la família de sor Maria Jesús, vinguts de Caspe.

En l'homilia el bisbe Piris es referí a la celebració de les Noces d'Or religioses de sor Maria Jesús com: «Una història d'amor que no s'acaba mai. Un amor gratuït, al servei dels més dèbils i desvalguts, els nostres ancians». Mons. Piris digué que la vida consagrada no és un sentiment, sinó una decisió, tot definint-la com un «projecte de vida alternatiu a altres, per estimar a tots i del tot».

Finalitzada l'homilia i davant el bisbe Piris, sor Maria Jesús renovà els seus vots de pobresa, castedat i obediència en el si de la Congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats. En resposta, el bisbe de Lleida, com així es féu també fa cinquanta anys en la seva professió solemne, col·locà damunt el cap de la religiosa una corona de flors, com a símbol dels seus esposoris amb Crist.

Sor Maria Jesús, a instàncies del bisbe Piris, digué unes breus paraules amb les quals donà emocionada gràcies a Déu per la seva vida religiosa: «... mai he pensat altra vida per a mi que la que vaig elegir ara fa cinquanta anys com a germaneta de santa Teresa Jornet».

La celebració, que va ser solemnitzada pels cants de la coral d'Aitona, va concloure amb la veneració de la relíquia de la fundadora de la Congregació i filla del poble, santa Teresa de Jesús, a la qual sor Maria Jesús va besar primera. Abans, però, havia pres la paraula un cosí de sor Maria Jesús, que en nom de tota la seva família i amb paraules emocionades, li donà gràcies pel seu testimoni alhora que evocà la memòria dels pares de la religiosa i com la fe inspirava la vida en família: «Que fel·lçons eren ells amb una filla religiosa. Encara que has estat lluny, sempre t'hem estimat i has estat amb nosaltres.»

Noces d'Argent de la inauguració del monestir i benedicció de la nova imatge del Sagrat Cor al monestir de les Carmelites Descalces de Lleida, a la Caparrella

El divendres 15 de juny, la comunitat de Carmelites Descalces de Lleida ha reunit nombrosos fidels amb motiu de la benedicció de la nova imatge del Sagrat Cor de Jesús i de la renovació de la consagració de Lleida. Aquesta celebració ha estat en Acció de Gràcies per les Noces d'Argent de la inauguració d'aquest monestir i pels 20 anys de l'entronització del Sagrat Cor.

AGENDA

• Diumenge 17 de juny:

—A les 11.30 h, Missa de la 150a Fundació de les MM.EE. Cor de Maria a l'Església de Sant Joan (Lleida).

• Dimarts 19 de juny:

—Permanent CEE.

• Dimecres 20 de juny:

—Permanent CEE.

• Dijous 21 de juny:

—A les 13 h, Eucaristia de fi de curs de Vida Creixent a l'Acadèmia Mariana.

—A les 20 h, reunió del Patronat del COF al COF.

• Divendres 22 de juny:

—A les 19 h, Confirmacions a la Granja d'Escarp.

—Reflexions, conferències i activitats a la Cova del Pare Palau: «Hacia la contemplación de la mano de santa Teresa y otros santos carmelitas» (Anna María Solé Sancho).

• Dissabte 23 de juny:

—Reflexions, conferències i activitats a la Cova del Pare Palau: «Hacia la contemplación de la mano de santa Teresa y otros santos carmelitas» (Anna María Solé Sancho).

AYUDANDO A VIVIR

150 años de servicio amoroso

La madre Esperanza González Puig nació en Lleida el día 19 de mayo de 1823, en la Paeria donde su padre, Buenaventura González Viñuales, era conserje, y murió también en nuestra ciudad el 5 de agosto de 1885, víctima de la epidemia del cólera que se padecía.

Desde muy jovencita sintió especial inclinación por la vida contemplativa, dedicando mucho tiempo a la oración en soledad y silencio, pero también con un vivo deseo de trabajar en el mundo en favor del Reino de Cristo. Esta aparente contradicción la llenaba de inquietud e incertidumbre sobre el camino a seguir. Quería entregarse totalmente al Señor y no veía claro cómo hacerlo. Deseaba el recogimiento y comenzó a vivir una cierta vida consagrada en el propio hogar familiar. Hasta que, en Lleida, el 19 de junio de 1862, hace 150 años, funda la Congregación de las Misioneras Esclavas del Inmaculado Corazón de María con la misión de acoger y ayudar chicas, jóvenes y mujeres en situación de abandono y marginación, y la educación cristiana de niños y jóvenes.

Pudo llevar adelante la obra que Dios le había inspirado haciendo frente a muchas contrariedades y gracias también al apoyo de personas que intuían, desde el principio, los frutos abundantes que daría. Su hermano Mn. Francisco (Lleida 1819-1883) facilitó mucho las cosas dándole apoyo y colaborando con todo tipo de ayudas, cediendo fincas heredadas y la misma casa paterna, con el huerto anexo, que pasó a ser la cuna de la nueva Fundación.

Aunque no pudo ver la aprobación pontificia de su Congregación, madre Esperanza sí que fue testigo de su arraigo en Figueras, Jaca y Menorca. Y, desde el Cielo, acompaña hoy a sus hijas que, con el nuevo ardor que pide la Nueva Evangelización, continúan su obra que ha ido esparciéndose por España, Argentina, Paraguay, Filipinas y Costa Rica.

El día 28 de abril de 2006, el Papa Benedicto XVI firma el Decreto por el que madre Esperanza es declarada Venerable, evento que la Congregación celebró en nuestra Catedral de Lleida el día 17 de junio de 2006.

Ahora, nuevamente un 17 de junio, nos reunimos a celebrar estos 150 años de servicio amoroso y de experiencia de la bondad de Dios que la madre Esperanza y sus hijas han hecho presente y de la que seguimos disfrutando en Lleida en la Casa Madre de la Congregación (Avda. Catalunya, 14) y el Hogar Madre Esperanza, centro de acogida para niños y jóvenes y presencia testimonial en Lleida de la Iglesia samaritana que sigue curando con corazón esperanzado y compasivo.

Ojalá, nuestra Iglesia de Lleida continúe dando frutos evangélicos de la medida de madre Esperanza que sean, como ella, testigos en grado heroico de espíritu de oración, de humildad y caridad, reproduciendo la disponibilidad de María de Nazaret ante la llamada de Dios.

Es precisamente bajo la tutela del Corazón de María que la madre Esperanza puso su Congregación.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737